

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji uzasadnia odpowiednio okoliczność, iż decyzja ta została przyjęta na nieprawidłowej podstawie prawnej, czego konsekwencją jest fakt, że Zjednoczone Królestwo zostało pozbawione praw przyznanych mu przez protokół 21.

(¹) Decyzja 2011/407/UE Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (Dz.U. L 182, s. 12)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — Novartis AG przeciwko Actavis UK Ltd

(Sprawa C-442/11)

(2011/C 311/44)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novartis AG

Strona pozwana: Actavis UK Ltd

Pytania prejudycjalne

Jeżeli dodatkowe świadectwo ochronne zostało wydane dla produktu zdefiniowanego w rozporządzeniu (WE) nr 469/2009 (¹) w odniesieniu do aktywnego składnika, to czy prawa przyznane świadectwem na podstawie art. 5 tego rozporządzenia w odniesieniu do przedmiotu zdefiniowanego w art. 4 rozporządzenia zostały naruszone:

- (i) przez produkt leczniczy zawierający ten aktywny składnik (w tym wypadku valsartan) w połączeniu z jednym lub większą liczbą innych aktywnych składników (w tym wypadku hydrochlorotiazidem); czy
- (ii) jedynie przez produkt leczniczy zawierający ten aktywny składnik (w tym wypadku valsartan) jako jedyny aktywny składnik?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-196/06, Edison przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 sierpnia 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-446/11 P)

(2011/C 311/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Edison SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) z dnia 16 czerwca 2011 r., o którym Komisja została poinformowana w dniu 20 czerwca 2011 r.;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- pozostawienie decyzji w przedmiocie kosztów w obu postępowaniach do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;
- gdyby Trybunał uznał, że może rozstrzygnąć sprawę co do istoty, oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji i obciążenie Edison SpA kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- (i) Sąd, zdaniem wnoszącej odwołanie, naruszył art. 253 WE w związku z art. 81 WE, ze względu na to, że błędnie zinterpretował cel i zakres obowiązku uzasadnienia względem przypisania naruszenia art. 81 WE spółce, która posiada 100 % kapitału spółki uczestniczącej bezpośrednio w naruszeniu, będącego przypisaniem opartym na domniemaniu, które należy odpowiednio obalić. W szczególności Sąd nie uwzględnił, zdaniem wnoszącej odwołanie, okoliczności i przepisów prawa regulujących tę dziedzinę, w szczególności ciężaru dowodu, jaki spoczywa na wnoszącej odwołanie. Sąd błędnie uznał, że Komisja ma obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do argumentów „nie bez znaczenia”, nie wymagając, jak powinien był uczynić, aby takie argumenty mogły obalić domniemanie odpowiedzialności spółki dominującej.
- (ii) Tytułem żądania ewentualnego, Sąd, zdaniem wnoszącej odwołanie, naruszył art. 230 WE i art. 253 WE, ponieważ doszedł do wniosku, że decyzja zawiera niewystarczające uzasadnienie. Po pierwsze, naruszył prawo przy ocenie zaskarżonej decyzji nie badając niektórych odpowiednich fragmentów. Po drugie, Sąd utożsamiał kwestie uzasadnienia z kwestiami dotyczącymi istoty sprawy odmawiając uwzględnienia wyjaśnień dostarczonych w zaskarżonej decyzji albo orzekając, że Komisja naruszyła prawo wnoszącej odwołanie do obrony, albo uznając, że takie wyjaśnienia nie są przekonywujące.

(iii) Sąd naruszył, zdaniem wnoszącej odwołanie, art. 230 WE i art. 253 WE w związku z zasadami prawa Unii odnoszącymi się do prawa do obrony i kontradyktoryjności przed sądami Unii. Błędnie uznał bowiem, że Komisja nie mogła powoływać się na argumenty nieprzedstawione w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów lub niepowtórzone w decyzji, aby odpowiedzieć na argumenty wnoszącej odwołanie zmierzające do obalenia domniemania odpowiedzialności spółki dominującej. Ma to miejsce w szczególności wtedy, gdy, jak w niniejszej sprawie, są to dokumenty powołane przez wnoszącą odwołanie lub o których była ona poinformowana i nie mogła nie być świadoma zagrożenia, że Komisja może uwzględnić je jako obciążającą ją okoliczność lub gdy mogła w sposób rozsądny wywieść z rozpatrywanych dokumentów, jakie Komisja zamierzała z niego wyciągnąć.

(iv) Sąd naruszył art. 230 WE w związku z art. 231 WE i art. 253 WE, błędnie stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na brak wystarczającego uzasadnienia, chociaż przyjęte w niej rozwiązanie było merytorycznie właściwe.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-192/06 Caffaro przeciwko Komisji, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez Caffaro S.r.l w zarządzie syndyka (dawniej Caffaro S.r.l)

(Sprawa C-447/11 P)

(2011/C 311/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Caffaro S.r.l w zarządzie syndyka (dawniej Caffaro S.r.l) (przedstawiciele: A. Santa Maria, B. Biscaretti di Ruffia i E. Gambaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w części, w jakiej nakłada ona na Caffaro S.r.l solidarnie ze SNIA S.p.A. grzywnę w wysokości 1 078 milionów EUR, albo, ewentualnie,
- uchylenie wyroku i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji w części objętej podniesionymi w niniejszym odwołaniu zarzutami, które Trybunał uzna za zasadne i zasługujące na uwzględnienie;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, obniżenie do symbolicznej kwoty lub obniżenie w sposób istotny

wysokości grzywny nałożonej na skarżącą, ze względu na podstawy prawne i okoliczności faktyczne podniesione w niniejszym odwołaniu;

- tytułem żądania ewentualnego podnoszonego w ostatniej kolejności, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w oparciu o wskazówki i kryteria określone przez Trybunał w postępowaniu w sprawie niniejszego odwołania;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Caffaro podnosi naruszenie art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 i 3, rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ i wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, błędną kwalifikację prawną i przeinaczenie okoliczności faktycznych i niektórych dowodów, naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz niewystarczający charakter i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia wyroku w zakresie w jakim Sąd nie uznał, że zależność ekonomiczna Caffaro na rozpatrywanym rynku i szkoda poniesiona przez nią na skutek kartelu mają istotne znaczenie.

W ramach zarzutu drugiego Caffaro podnosi naruszenie przez Sąd zasady równego traktowania oraz naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien, w odniesieniu do roku odniesienia uwzględnionego przez Komisję w decyzji w ramach różnicowanego traktowania. W szczególności skarżąca podważa uwzględnienie w stosunku do wszystkich uczestników naruszenia (z wyjątkiem Caffaro) udziałów w rynku w 1999 r.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca zarzuca Sądowi, że jeśli chodzi o uwzględniony w stosunku do Caffaro czas trwania uczestnictwa w naruszeniu, uznał niesłusznie, iż brak udziału Caffaro w niezgodnych z prawem kontaktach w dniu 26 listopada 1998 r. jest pozbawiony znaczenia. W szczególności Caffaro podnosi naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien w odniesieniu do czasu trwania naruszenia, brak uzasadnienia błędną ocenę okoliczności faktycznych i naruszenie obowiązku uzasadnienia.

W ramach zarzutu czwartego, dotyczącego wystąpienia przedawnienia i spóźnionego działania Komisji wobec skarżącej, Caffaro podnosi niewłaściwe zastosowanie art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, przeinaczenie i błędną kwalifikację prawną okoliczności faktycznych, nadużycie władzy, naruszenie ogólnych zasad prawa Unii, naruszenie jej prawa do obrony i brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W szczególności Caffaro zarzuca Sądowi nieuwzględnienie, że Komisja pozostała bezczynna przez rok po podjęciu działania powodującego przerwanie biegu przedawnienia, zanim skierowała do skarżącej żądanie udzielenia informacji, bez żadnego powodu związanego z dochodzeniem i bez wyraźnego uzasadnienia.